

[Lone Dybkjær]

som industriministeren er inde på i sit svar, som i øvrigt er regeringens politik, og som Det Radikale Venstre støtter. Men jeg vil bare sige, at det er ikke tilstrækkelige forudsætninger. Det er nødvendige forudsætninger, men det er ikke tilstrækkelige forudsætninger. Der skal noget andet og mere til.

Min anden generelle bemærkning er – og det er selvfølgelig også inspireret af Michael Porters bog – at en enkelt virksomhed i et land sjældent kan klare sig i international konkurrence. Det er nødvendigt med en eller anden form for konkurrence enten inden for landet eller også med de lande, man normalt konkurrerer med eller sammenligner sig med. Konkurrencen er naturligvis meget bærende, når vi skal skabe en udvikling.

Min tredje generelle bemærkning er, at jeg synes, det er svært at se, at vi kan udvikle nogle nye erhvervssektorer, og det er virkelig bekymrende. Jeg vil ikke udelukke det, men man må alligevel nok sige, at vi i høj grad kommer til at satse på det, vi allerede har i landet, og her er det, vi må konstatere, at vækstraterne er for lave.

Hvad er det så, der skal til? Der skal selvfølgelig flere forskellige ting til. Der er navnlig tre ting, som jeg kunne tænke mig at nævne her. Den ene er selvfølgelig, at det er nødvendigt med veluddannede medarbejdere. Jeg er enig med forespørgerne i, at det er helt afgørende, at der bliver satset på uddannelse. Danmark var tidligere i førerfeltet med hensyn til uddannelse, og det var med til at skabe en dynamik for Danmark, men det er nok ikke længere i så høj grad tilfældet. Der er selvfølgelig nogle sider, der er udmærkede, men jeg tror alligevel, der helt generelt skal satses meget mere på uddannelse både af dem, der skal have de meget kvalificerede, længerevarende uddannelser, og også de medarbejdere, der skal have kortere uddannelser.

For det andet er der spørgsmålet om en større satsning på viden og teknologi. Det skal selvfølgelig bl.a. ske gennem forsknings- og udviklingsindsatsen, og her er det nødvendigt med et stærkere samspil mellem det offentlige og det private, sådan som vi også var inde på i debatten i går, og her kan man udmærket umiddelbart opfordre regeringen til at tage et hurtigt initiativ. Til orientering for industriministeren kan jeg sige – som jeg også nævnte i går – at nu

har vi talt om dette i 20 år, og der er ingenting sket, der har stort set kun været tale om stigende bureaukratisering, sådan lidt groft sagt, så dér kunne regeringen såmænd passende spille ud ret hurtigt.

For det tredje er der den offentlige sektors rolle, eller vi kunne også sige kvaliteten af hjemmemarkedets efterspørgsel taget i bred forstand, men herunder også den offentlige sektor. Det er det, der demonstreres i Michael Porters bog, men man kan også se det demonstreret andre steder. Der er ingen som helst tvivl om, at krav til virksomhederne får virksomhederne til at blive mere innovative og dynamiske – det gør ikke noget, at det også står i Michael Porters bog, hvad enten vi nu har læst den eller ej, det kan jo godt være rigtigt, selv om det står dér – og det tror jeg er helt afgørende, og dér har den offentlige sektor hidtil spillet en rolle. Et af de gode eksempler på, at det offentlige kan spille en rolle, var vi inde på under en tidligere debat – jeg tror, det var en forespørgselsdebat, der blev rejst af SF – nemlig hvad det betød, at den offentlige sektor skabte en mulighed i forbindelse med udviklingen af høreindustrien. Man gav den mulighed for, at alle kunne få nogle ordentlige høreapparater, og samtidig stillede man også nogle kvalitetskrav til disse apparater.

Det fører mig til ud over disse tre hovedelementer at sige, at jeg synes, at når vi diskuterer de tværministerielle forskningsprogrammer, kunne man godt spørge sig selv, om de er strikket sammen efter den rigtige koncept – eller vævet sammen, hvis vi nu skal blive ved kludetæpperne – nemlig om der er en tilstrækkelig dynamisk strategi som udviklingsstrategi for disse programmer. Her vil jeg gerne nævne, at når der f.eks. skal sættes et miljøudviklingsprogram op, synes jeg, det kunne være nyttigt, at man i forbindelse med dette program diskuterede, om man ikke i højere grad kunne lave miljøstrategi som udviklingsstrategi. Det, vi oftest har som udviklingsstrategi, er en ren substitutionsstrategi eller lavere priser eller noget i den stil. Men en helt ny form for tankegang, nemlig at man brugte koncepten miljøstrategi som udviklingsstrategi, ville ikke blot føre til ren substitution, men til et helt andet tankesæt og dermed til helt andre produkter.

Noget andet, jeg vil nævne, er, at man godt kunne forestille sig, at man i forbindelse med